

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Součkovou ve věci

žalobkyně: EOS KSI Česká republika s.r.o., IČO 25117483
sídlem Novodvorská 994, 142 21 Praha 4
zastoupená advokátkou Mgr. Zuzanou Kyovskou
sídlem Novodvorská 994/138, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Klárou Schneiderovou,
sídlem Těchařovice 7, 262 31 Těchařovice,

o zaplacení 72 055,45 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 72 055,45 Kč spolu s úrokem ve výši 12,50 % ročně z částky 68 134,95 Kč od 2. 4. 2010 do zaplacení, dále spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 2. 8. 2009 do 31. 12. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8,00 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2014 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné vždy k prvnímu dni kalendářního pololetí, v němž

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Filipová.

prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 % bodů, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 64 127,39 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Zuzany Kyovské.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 14.3.2014 ve znění jejího doplnění ze dne 2.10.2014 se žalobkyně domáhala proti žalovanému zaplacení částky 75.055,45 Kč s příslušenstvím z titulu nesplaceného úvěru na základě úvěrové smlouvy, uzavřené mezi žalovaným a právní předchůdkyní žalobkyně Českou spořitelnou, a.s., se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, IČO: 45244782, dne 24. 7. 2006, pod č. 2849161873. Tvrdila, že na základě předmětné smlouvy byl žalovanému poskytnut úvěr ve výši 100 000 Kč, který se žalovaný zavázal hradit v 72 pravidelných splátkách po 2 055 Kč, splatných vždy k 20. dni v měsíci počínaje dnem 21.8.2006, spolu se sjednaným 12,50 % ročním úrokem, přičemž byly dále ujednány též poplatky a úrok z prodlení. Jelikož se žalovaný dostal s hrazením splátek do prodlení (uhradil pouze částku 63 705 Kč), požádal věřitel o okamžité zaplacení celého zůstatku úvěru spolu s příslušenstvím ve lhůtě do 19.7.2009 s tím, že dnem následujícím po marném uplynutí této lhůty se celá tato pohledávka stane splatnou. Žalovaný však na výzvu, která mu byla doručována na adresu dle smlouvy, nereagoval, přičemž k datu zesplatnění 20.7.2009 činil dluh celkem 73 634,89 Kč, jenž sestával z nesplacené jistiny úvěru ve výši 67 668,69 Kč, kapitalizovaných úroků v částce 3 920,50 Kč a poplatků ve výši 2 045,70 Kč. Po zesplatnění úvěru pak žalovaný na dluh uhradil částku ve výši 10 275 Kč. K žalované pohledávce 72 055,45 Kč věřitel požadoval též úrok ve výši 12,50 % ročně a zákonný úrok z prodlení. Smlouvou ze dne 15.9.2010 pak věřitel ze smlouvy postoupil svou pohledávku za žalovaným žalobkyni, o čemž byl žalovaný vyrozuměn. V průběhu řízení, a to ještě dříve, než soud ve věci zahájil jednání, vzala žalobkyně svým podáním ze dne 2.10.2014 podanou žalobu částečně zpět co do požadovaného úroku ve výši 12,50 % ročně z částky 3 920,50 Kč, která představuje kapitalizovaný úrok jdoucí ode dne 2.4.2010 do zaplacení. Navrhla, aby soud řízení v rozsahu učiněného zpětvzetí zastavil, přičemž nadále požadovala přiznat částku 72 055,45 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky a dále spolu s úrokem ve výši 12,50 % ročně z dlužné jistiny ve výši 68 134,95 Kč.

2. Žalovaný v průběhu řízení nárok žalobkyně, který je proti němu žalobou uplatňován, co do důvodu a výše uznal, soud tak za splnění dalších podmínek uvedených v ustanovení § 153a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění rozhodl ve věci rozsudkem pro uznání dne 13. 1. 2015, č.j. 3 C 119/2014-60, kterým výrokem I. řízení v rozsahu co do zaplacení úroku ve výši 12,50 % ročně z částky 3 920,50 Kč od 2. 4. 2010 do zaplacení zastavil. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 72 055,45 Kč spolu s úrokem ve výši 12,50 % ročně z částky 68 134,95 Kč od 2. 4. 2010 do zaplacení, a dále spolu s úrokem z prodlení výši 8,5% ročně z částky 72 055,45 Kč od 2. 8. 2009 do 31. 12. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8,0% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,5% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2014 do zaplacení, ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Filipová.

repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné vždy k prvnímu dni kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 procentních bodů, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem III. Bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 19 284,60 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Zuzany Tučkové.

3. Proti tomuto rozsudku se včas žalovaný odvolal a zároveň vznesl námitku podjatosti vůči rozhodující soudkyni. K odvolání žalovaného rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.5.2018, č.j. 26Co 87/2018-148 tak, že odvolání žalovaného proti výroku I. odmítl, výrok II. a III. změnil tak, že se rozsudek pro uznání nevzdává s odůvodněním, že žalovaný se vyjadřoval k neúplně žalobě, neboť mu soudem I. stupně nebylo doručeno doplnění žaloby ze dne 2.10.2014.

4. Usnesením č.j. 3C 119/2014-118 ze dne 18.10.2017 bylo žalovanému k jeho návrhu zdejším soudem přiznáno osvobození od placení soudních poplatků v rozsahu $\frac{3}{4}$, s ohledem na finanční situaci a zdravotní stav žalovaného.

5. V průběhu řízení se žalovaný dále vyjádřil tak, že nárok žalobkyně neuznal, oponoval tím, že je neoprávněný, neboť žádnou pohledávku vůči České spořitelně nemá, tato pohledávka byla z jeho strany uhrazena. Učinil nesporným, že měl sjednán úvěr s Českou spořitelnou ve výši 100 000 Kč, tento úvěr také čerpal. Nicméně s Českou spořitelnou měl v r. 2006 sjednány dva úvěry s tím, že bylo dohodnuto, že zbývající finance přejdou na druhý úvěr. Domnívá se, že případný nárok žalobkyně je promlčen, počátek promlčecí doby staví ke dni 20. 7. 2009, kdy došlo k zesplatnění předmětného úvěru. Rovněž má za to, že nelze aplikovat ustanovení § 407 odst. 3 obchodního zákoníku, neboť nelze usuzovat, že by svůj dluh vůči České spořitelně a.s. uznal, neboť v červenci roku 2009 byl v dobré víře, že dluh má již uhrazen. Dále dodal, že pokud po zesplatnění úvěru nějaká částka zbývala, tak na tuto částku uhradil dne 31.7.2009 jednorázově částku ve výši 10 275 Kč, což koresponduje i s tvrzeními uvedenými v žalobě. Žalovaný dále namítal, že v průběhu úvěrového vztahu nebyl upomínán o úhradu opožděných plateb a nebyl řádně informován o postoupení pohledávek, když mu nebylo ze strany České spořitelny a.s. doručeno oznámení o postoupení pohledávek ze dne 12. 10. 2010. Navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu pro její nedůvodnost, neboť z jeho strany byl úvěr uhrazen. Pokud by byla žalobkyní prokázána existence nějaké zbývající části nesplaceného úvěru, namítl jeho promlčení, když promlčecí doba počala běžet od data zesplatnění úvěru, tj. ode dne 20. 7. 2009.

6. Žalobkyně ve svém podání ze dne 29.4.2014 podrobně popsala jednotlivé platby žalovaného, které hradil na předmětnou úvěrovou smlouvu ze dne 24.7.2006, a rovněž se velice podrobně vyjádřila ke způsobu jejich započítávání – resp. přesně uvedla, jaká výše byla započítána na poplatky, na úrok z prodlení, na řádný úrok a na jistinu. V dalším podání žalobkyně – ve vyjádření žalobkyně proti odvolání žalovaného ze dne 2.2.2018, bylo obsaženo mimo jiné stanovisko žalobkyně k námitce promlčení ze strany žalovaného, kdy žalobkyně s takovou námitkou nesouhlasila. Zdůraznila, že vztah mezi žalovaným a postupitelem je podřízen režimu obchodního zákoníku, přičemž dle ustanovení tohoto zákoníku čtyřletá promlčecí doba počala běžet od data zesplatnění úvěru (20.7.2009), avšak tím, že žalovaný po zesplatnění úvěru uhradil částku 2 055 Kč dne 31.7.2009, dne 1.10.2009, dne 1.12.2009, dne 12.2.2010 a dne 1.4.2010, tedy částečně na svůj závazek hradil, a tím v souladu s ust. § 407 odst. 3 obchodního zákoníku existenci svého závazku uznal v plné výši, neboť si jí byl vědom, svůj závazek splácel a neprojevil nesouhlas. Žalobkyně dále s odkazem na § 407 odst. 1 obchodního zákoníku odvodila, že promlčecí doba by uplynula dnem 1.4.2014, žaloba však byla podána dne 14.3.2014, tedy před uplynutím promlčecí doby. Na tomto svém stanovisku pak žalobkyně setrvala a na žalobě trvala.

7. Soud provedl dokazování, přičemž zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti: Ze smlouvy o úvěru č. 2849161873 ze dne 24.7.2006 ve spojení se Všeobecnými obchodními podmínkami České spořitelny a.s. a Sazebníky České spořitelny a.s. pro bankovní obchody za rok 2008 bylo zjištěno, že na základě této smlouvy se právní předchůdce žalobkyně, společnost Česká spořitelna a.s., IČO: 452 44 782, zavázala poskytnout žalovanému peněžní prostředky až do výše 100 000 Kč, s tím, že úvěr bude veden na úvěrovém účtu č. 2849161873/0800. Žalovaný se pak zavázal tento úvěr splatit 72 splátkami ve výši 2 055 Kč vždy do 20. dne každého kalendářního měsíce, první splátka měla být dle smlouvy uhrazena dne 21.8.2006, poslední splátka pak ve výši 1 990,40 Kč, k úhradě této splátky mělo dojít při řádném hrazení úvěru dne 20.7.2012. Žalovaný se zároveň zavázal platit postupiteli úroky z úvěru ve výši 12,50% ročně s tím, že tato sazba je neměnná po celou dobu trvání smlouvy. Dále byl žalovaný zavázán uhradit postupiteli cenu za přijetí, posouzení a vyhodnocení žádosti o úvěr ve výši 800 Kč a dále byl povinen hradit cenu za správu a vedení úvěrového účtu ve výši 49 Kč měsíčně a veškeré náklady a výdaje, které postupiteli vzniknou v souvislosti se smlouvou. Postupitel byl pak rovněž oprávněn požadovat splacení celého zůstatku úvěru s příslušenstvím v případě prodlení žalovaného se splacením jedné splátky po dobu delší než 3 měsíce, nebo se splacením více než dvou splátek v dohodnuté lhůtě. Dle ujednání obchodních podmínek byl postupitel též oprávněn požadovat za nezaplacené částky v případě prodlení úrok z prodlení. Co se týká doručování písemností – dle čl. 9.5. a 9.6. Všeobecných obchodních podmínek jsou veškerá oznámení a dokumenty zasílány na adresu ve smlouvě, případně na adresu později oznámenou, přičemž pokud se zásilka odeslaná na předmětnou adresu vrátí jako nedoručená, dnem vrácení se považuje za doručenou. Ze sazebníku poplatků pak vyplývalo jaké konkrétní poplatky věřitel účtuje v souvislosti s poskytnutím, spravováním úvěru.

8. Z dokladu o čerpání úvěru ze dne 24.7.2006 bylo zjištěno, že žalovaný čerpal poskytnutý úvěr v hotovosti v částce 100 000 Kč.

9. Z historického výpisu ze dne 3.10.2010 bylo zjištěno, že za období ode dne 24.7.2006 do 20.7.2009 žalovaný hradil splátky na čerpaný úvěr nepravidelně, přičemž mu banka účtovala poplatky za poskytované služby, dále úroky a úroky z prodlení, jakož i poplatky a ceny (včetně poštovného) za odeslání upomínek. K datu 20.8.2009 tak žalovaný dlužil celkově částku 73 634,80 Kč. Za období od 31.7.2009 do 1.4.2010 žalovaný uhradil 5 splátek, dlužná částka tak činí 72 055,45 Kč.

10. Z výzvy s výstrahou k úhradě dlužné částky na úvěrovém účtu ze dne 10.6.2009 bylo zjištěno, že postupitel žalovaného opakovaně upozornil, že ke dni 7.6.2009 nebyla uhrazena dlužná částka ve výši 6 165 Kč, s tím, že jej zároveň vyzval k úhradě dlužné částky do 19.7.2009 a zároveň jej upozornil, že pokud tato dlužná částka nebude uhrazena, stane se celý zůstatek úvěru s příslušenstvím splatným dnem následujícím po marném uplynutí tohoto termínu. Tato výzva byla podána k poštovní přepravě dne 10.6.2009 (viz poštovní podací arch postupitele ze dne 10.6.2009) a adresována žalovanému na adresu Rpety 83.

11. Ze smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 15.9.2010 včetně přílohy č. 7 a přílohy č. 1 k této smlouvě, bylo zjištěno, že právní předchůdce žalobkyně, Česká spořitelna a.s., IČO: 452 44 782, jako postupitel postoupila touto smlouvou předmětnou pohledávku za žalovaným žalobci, a to s příslušenstvím a se všemi právy s ním spojenými.

12. Z oznámení postupitele ze dne 12.10.2010 soud zjistil, že postupitel žalovanému oznámil postoupení předmětné pohledávky na žalobce.

13. Ze seznamu plateb České spořitelny a.s., sdělení MONETY Money Bank ze dne 22.1.2019 a výpisů z účtu č. 0159839510/0600 vedeným MONETA Money Bank za období červen 2009 – prosinec 2009 a leden 2010 – duben 2010 soud zjistil, že vlastníkem tohoto účtu je žalovaný, který provedl platbu ve výši 2 055 Kč, jež byla připsána na účet České spořitelny, a.s. č. 2849161873/0800 dne 31.7.2009, platbu ve výši 2 055 Kč, jež byla připsána na účet České spořitelny, a.s. č. 2849161873/0800 dne 1.10.2009, platbu ve výši 2 055 Kč, jež byla připsána na účet České spořitelny, a.s. č. 2849161873/0800 dne 1.12.2009, dále platbu ve výši 2 055 Kč, jež byla připsána na účet České spořitelny, a.s. č. 2849161873/0800 dne 12.2.2010, a platbu ve výši 2 055 Kč, jež byla připsána na účet České spořitelny, a.s. č. 2849161873/0800 dne 1.4.2010.

14. V dopise doručeném soudu dne 9.12.2014 žalovaný sdělil, že je nucen dluh v celé výši uznat. Domníval se, že dluh již zaplatil, nemá však bohužel k tomu potřebné doklady. Zároveň odkázal na svůj špatný zdravotní stav a doložil lékařské zprávy.

15. Z předžalobní upomínky ze dne 12.11.2013 bylo zjištěno, že žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně vyzvala žalovaného k zaplacení dlužné částky včetně příslušenství, s upozorněním na možnost soudního vymáhání, přičemž odeslání této výzvy k rukám žalovaného bylo doloženo poštovním podacím archem datovaným dnem 13.11.2013.

16. Na základě výše uvedených listinných důkazů dospěl soud k závěru o skutkovém stavu věci, podle něhož původní věřitel Česká spořitelna a.s., IČ: 452 44 782, (dále jen postupitel) uzavřel se žalovaným jako klientem dne 24.7.2006 smlouvu o úvěru, na jejímž základě žalovaný čerpal v hotovosti dne 24.7.2006 peněžní prostředky poskytnuté mu postupitelem jako úvěr v plné výši 100 000 Kč, které se zavázal věřiteli splácet spolu s úrokovým navýšením ve výši 12,50% ročně a zúčtoványi poplatky v 72 pravidelných splátkách ve výši 2 055 Kč, splatných vždy ke 20. dni každého měsíce, počínaje dnem 21.8.2006, poslední splátka měla být zaplacená dne 20.7.2012. Žalovaný však sjednané splátky řádně nehradil, s úhradou splátek se dostával do prodlení, z tohoto důvodu jej vyzval postupitel v souladu se smlouvou ke splnění dluhu ve stanovené lhůtě do 19.7.2009, v důsledku jejíhož marného uplynutí se celý zůstatek úvěru i s příslušenstvím ve výši 73 634,89 Kč stal ke dni 20.7.2009 splatným. K datu zesplatnění činil dluh celkem 73 634,89 Kč a sestával z nesplaceného úvěru ve výši 67 668,69 Kč, kapitalizovaných úroků v částce 3 920,50 Kč a poplatků ve výši 2 045,70 Kč. Žalovaný po zesplatnění celé dlužné částky včetně příslušenství v období od července 2009 do dubna 2010 uhradil ze svého účtu na úvěrový účet předmětné smlouvy část dlužné částky v celkové výši 10 275 Kč, a to platbami po 2 055 Kč, připsanými na účet věřitele dne 31.7.2009, dne 1.10.2009, dne 1.12.2009, dne 12.2.2010 a dne 1.4.2010 s tím, že jednotlivé uhrazené částky se započítávaly jak na příslušenství, tak na jistinu. K žalované pohledávce 72 055,45 Kč věřitel požadoval též úrok ve výši 12,50 % ročně a zákonný úrok z prodlení. Smlouvou ze dne 15. 9. 2010 pak věřitel postoupil svou pohledávku ze smlouvy za žalovaným žalobkyni, o čemž byl žalovaný vyrozuměn.

17. Podle ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, se tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Filipová.

18. Podle ustanovení § 497 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“), se smlouvou o úvěru zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Dle ustanovení § 502 odst. 1 věta první a § 503 odst. 1 citovaného zákona je od doby poskytnutí peněžních prostředků dlužník povinen platit z nich úroky ve sjednané výši, jinak v nejvyšší přípustné výši stanovené zákonem nebo na základě zákona. Závazek platit úroky je splatný spolu se závazkem vrátit použité peněžní prostředky. Ve smyslu ustanovení § 504 obchodního zákoníku je dlužník povinen vrátit poskytnuté peněžní prostředky ve sjednané lhůtě, jinak do jednoho měsíce ode dne, kdy byl o jejich vrácení věřitelem požádán.

19. Podle § 369 odst. 1 obchodního zákoníku je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvena sazba úroku z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského. Těmi je ustanovení § 517 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, dle něhož dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis, kterým je nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

20. Dle § 524 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), může věřitel svou pohledávku i bez souhlasu dlužníka postoupit písemnou smlouvou jinému. S postoupenou pohledávkou přechází i její příslušenství a všechna práva s ní spojená.

21. Podle ust. § 392 odst. 1, 2 obchodního zákoníku, u práva na plnění závazku běží promlčecí doba ode dne, kdy měl být závazek splněn nebo mělo být započato s jeho plněním (doba splatnosti). Spočívá-li obsah závazku v povinnosti nepřetržitě vykonávat určitou činnost, zdržet se určité činnosti nebo něco strpět, počíná promlčecí doba běžet od porušení této povinnosti. U práva na dílčí plnění běží promlčecí doba pro každé dílčí plnění samostatně. Stane-li se pro nesplnění některého dílčího závazku splatný závazek celý, běží promlčecí doba od doby splatnosti nesplněného závazku.

22. Podle § 397 obchodního zákoníku, nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

23. Po zhodnocení provedených důkazů, které soud hodnotil v souladu s ust. § 132 občanského soudního řádu, tedy každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, má soud za prokázané, že právní předchůdce žalobce a žalovaný spolu platně uzavřeli smlouvu o úvěru, z níž pro jednotlivé účastníky smlouvy plynula práva a povinnosti, kterými byli vázáni - postupitel se zavázal žalovanému poskytnout úvěr ve sjednané výši 100 000 Kč, žalovaný pak byl povinen dle smluvních ujednání takto poskytnuté finanční plnění vrátit ve sjednaných splátkách včetně sjednaného úroku. V tomto směru nebyl ostatně mezi účastníky ani žádný rozpor. Neshoda panovala mezi nimi právě ohledně splnění povinnosti žalovaného, kdy žalovaný tvrdil, že má tento svůj závazek vůči postupiteli plně uhrazen, a to prostřednictvím dalšího úvěru, který čerpal rovněž od postupitele. Žalovaný pak smlouvu o úvěru č. 3705027813 ze dne 18.3.2008 uzavřenou mezi jeho osobou a postupitelem předložil až po koncentraci, tedy soud takový důkaz neprováděl, a jen na okraj soud poznamenává, že ani uzavření takovéto smlouvy neosvědčuje ničeho o plnění předmětného závazku. Žalovaný tak v řízení neprokázal žádným způsobem, že by svému závazku dostál. Soud má však naopak provedenými důkazy za prokázané, že žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Filipová.

na svůj závazek nehradil řádně – splátky nehradil pravidelně (viz. platební bilance), proto po marném uplynutí lhůty k úhradě dluhu dle výzvy k úhradě ze dne 10.6.2009 došlo ze strany postupitele coby věřitele k zesplatnění celého zůstatku úvěru spolu s příslušenstvím v souladu se smluvními podmínkami, a to k datu 20.7.2009, a postupiteli vznikl nárok na vrácení poskytnutého plnění včetně sjednaných úroků, poplatků a úroku z prodlení. K datu zesplatnění činil dluh celkem 73 634,89 Kč a sestával z nesplaceného úvěru ve výši 67 668,69 Kč, kapitalizovaných úroků v částce 3 920,50 Kč a poplatků ve výši 2 045,70 Kč. V řízení bylo dále zjištěno, že předmětná pohledávka byla následně právním předchůdcem žalobkyně postoupena žalobkyni, která se tím stala aktivně věcně legitimovaná k vymáhání dlužné částky. Ještě před postoupením pohledávky, ale po jejím zesplatnění, uhradil žalovaný dne 31.7.2009 částku 2 055 Kč, dne 1.10.2009 částku 2 055 Kč, dne 1.12.2009 částku 2 055 Kč, dne 12.2.2010 částku 2 055 Kč a dne 1.4.2010 rovněž částku 2 055 Kč. K datu podání žaloby tak dluh činil 72 055,45 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný vnesl rovněž námitku promlčení, soud se zabýval i touto jeho obranou. Nejprve je nutno zkonstatovat, že na daný vztah – úvěrovou smlouvu, je nutno aplikovat ustanovení zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen ObZ), a to s ohledem na povahu závazku – úvěrovou smlouvu, která je absolutním obchodem (§ 261 odst. 3 písm. d) ObZ – bez ohledu na povahu účastníků se obchodním zákoníkem řídí závazkové vztahy ze smlouvy o úvěru). V předmětném případě jde o plnění závazku, promlčecí doba tak běží ve smyslu výše citovaného § 392 odst. 1 ObZ ode dne, kdy měl být závazek splněn, tj. doba zesplatnění (20.7.2009). Právo se promlčí uplynutím promlčecí doby stanovené zákonem (§ 387 odst. 1 ObZ). Promlčecí doba je pak čtyřletá (§ 397 ObZ). Žalovaný však na svůj hradil i v následném období – a to, jak je výše uvedeno, dne 31.7.2009, dne 1.10.2009, dne 1.12.2009, dne 12.2.2010 a dne 1.4.2010 vždy částkou 2 055 Kč. Jednoznačně tak vyplývá – i ze způsobu úhrady, kdy tyto částky byly hrazeny prostřednictvím účtu žalovaného na účet náležející k předmětné úvěrové smlouvě (viz. seznam plateb České spořitelny a.s., sdělení MONETY Money Bank ze dne 22.1.2010 a výpisů z účtu č. 0159839510/0600 vedeným MONETA Money Bank za období červen 2009 – prosinec 2009 a leden 2010 – duben 2010, že si byl žalovaný jednoznačně vědom svého závazku vůči postupiteli, a tento měl snahu nadále hradit (byť ne pravidelně). Těmito platbami byly rovněž pokrývány i úroky z úvěru, a to dle podmínek předmětné smlouvy o úvěru, čehož si musel být žalovaný rovněž plně vědom. Dle § 407 odst. 1 ObZ uzná-li dlužník písemně svůj závazek, běží nová čtyřletá promlčecí doba od tohoto uznání. Týká-li se uznání pouze části závazku, běží nová promlčecí doba ohledně této části. Dle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení se placení úroků považuje za uznání závazku ohledně částky, z níž se úroky platí. A dle odst. 3 plní-li dlužník částečně svůj závazek, má toto plnění účinky uznání zbytku dluhu, jestliže lze usuzovat, že plněním dlužník uznává i zbytek závazku. Jak je zjevné z výše popsaného jednání žalovaného, svého závazku si byl vědom, hradil na něj jednotlivými platbami i po zesplatnění úvěru, tento závazek tak uznal, a to každou provedenou platbou. Poslední úhrada ze strany žalovaného byla učiněna dne 1.4.2010, od tohoto data počal běh nové promlčecí lhůty – čtyřleté dle ust. § 407 odst. 1 ObZ, kdy promlčecí doba by uplynula dne 1.4.2014. Žaloba však byla dne 14.3.2014, tedy před uplynutím promlčecí doby, byla tak podána včas a námitka promlčení tak není opodstatněná. Pokud se žalovaný domníval, že na místě bylo pro otázku promlčení použít občanský zákoník, neboť on je v daném právním vztahu na pozici spotřebitele, a úpravu v občanském zákoníku vnímal jako úpravu pro sebe příznivější (promlčecí doba je upravena v § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný do 31.12.2013 – dále jen OZ, jako tříletá, tedy kratší), pak by skutečně byla výhodou aplikace ustanovení OZ, ale pouze v případě, že spotřebitel by byl v postavení dlužníka. Kdyby byl však naopak v postavení věřitele, pak by však kratší promlčecí doba již výhodou nebyla. Je však nepřijatelné, aby bylo rozlišováno, zda spotřebitel je v pozici nositele práva či v pozici osoby mající povinnost, a podle toho umožňoval použití příslušného ustanovení o promlčení v občanském nebo obchodním zákoníku podle konkrétní situace. Navíc je třeba poukázat na odchylnost délky promlčecí doby v případě uznání závazku podle občanského a obchodního zákoníku, kdy dle úpravy v

občanském zákoníku, je podle ustanovení § 110 odst. 1 OZ promlčecí doba desetiletá, kdežto podle úpravy v ustanovení § 407 odst. 1 ObZ je promlčecí doba čtyřletá. Tedy v případě uznání závazku dlužníkem je tedy úprava promlčecí doby v obou zákonech, pokud jde o její délku, zcela opačná z hlediska výhodnosti pro spotřebitele v postavení dlužníka. I z tohoto srovnání úpravy promlčení v občanském a obchodním zákoníku lze dovodit, že ustanovení o promlčení v občanském zákoníku nelze považovat za ustanovení na ochranu spotřebitele (srovnej např. rozhodnutí NS ČR 32 Cdo 3337/2010). Aplikace obchodního zákoníku i ohledně promlčení je tak zcela správná.

Soud pak ze všech shora uvedených důvodů žalobě v plném rozsahu vyhověl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, tedy uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni celkovou částku 72 055,45 Kč spolu s úrokem ve výši 12,50 % ročně z částky 68 134,95 Kč od 2. 4. 2010 do zaplacení, dále spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 2. 8. 2009 do 31. 12. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8,00 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % ročně z částky 72 055,45 Kč od 1. 1. 2014 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené ČNB a platné vždy k prvnímu dni kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7 % bodů. Třídenní lhůta k plnění pak byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., neboť soud neshledal podmínky pro její prodloužení ani pro uložení peněžitého plnění ve splátkách.

24. Ohledně nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 151 odst. 1 o.s.ř. za použití ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., podle něhož soud přizná účastníku, který měl ve věci plný úspěch náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla plně úspěšná žalobkyně, jejíž náklady celkové náklady činí částku 64 127,39 Kč, a jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3 603 Kč, odměnou advokáta dle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve výši 44 220 Kč za 11 úkonů právní služby po 4 020 Kč (příprava a převzetí zastoupení, předžalobní výzva, podání žaloby, další vyjádření ve věci ze dne 1.10.2014, ze dne 2.2.2018, ze dne 4.10.2018, účast na jednání soudu dne 30.5.2018, dne 20.9.2018, dne 4.12.2018, dne 15.1.2019 a dne 25.2.2019), paušální náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 3 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu za 11 úkonů právní služby po 300 Kč, náhradou cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v celkové výši 900,16 Kč – sestávající z částky 384,08 Kč za 1 cestu z Prahy do Berouna a zpět v roce 2018, celkem 70 km, a to při sazbě základní náhrady dle § 1 písm. b) vyhl. MPSV č. 463/2017 Sb., o cestovních náhradách, ve výši 4 Kč/km, a náhrady za spotřebované pohonné hmoty – benzinu ve výši 32,80 Kč/1l, to vše dle předloženého technického průkazu za použití osobního automobilu tovární značky Škoda Citigo, RZ: [REDAKCE], při průměrné spotřebě pohonné hmoty 4,53 l/100km, tj. za 2 cesty (20.9.2018 a 4.10.2018) částka 768,16 Kč, a za cestu na jednání z Prahy do Berouna a zpět dne 15.1.2019 a 25.2.2019 za použití MHD – autobusu částkou v celkové výši 66 Kč za 1 cestu tam a zpět, tj. 132 Kč, náhradou za promeškaný čas ve výši 1 600 Kč za 16 půlhodiny po 100 Kč/půlhodinu dle § 14 odst. 1, 3, vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, kdy tato částka je pak zvýšena o částku 10 504,23 Kč, která představuje 21% DPH z výše uvedených částek (kromě soudního poplatku), neboť advokátka prokázala, že je plátcem DPH. Třídenní lhůta k plnění ve výroku II. pak byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1, část věty před středníkem o.s.ř., neboť pro stanovení lhůty odlišné neshledal soud podmínky. Ve smyslu ust.

§ 149 odst. 1 o.s.ř. je pak žalovaný povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze, se sídlem náměstí Kinských 5, 150 75 Praha 5, prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu tímto rozsudkem, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Beroun 28. února 2018

Mgr. Marcela Součková v. r.
samosoudkyně